

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Kateřiny Bednaříkové a soudců JUDr. Terezy Kučerové a Mgr. et Mgr. Bc. Petra Jiříka ve věci

žalobce: L. Š.

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 5. 2025, čj. MPSV-2025/70660-421/1,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 5. 2025, čj. MPSV-2025/70660-421/1, a rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky České Budějovice ze dne 23. 1. 2025, čj. CBA-2459/2025, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3 000 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Za správnost vyhotovení: Bc. V. L.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Úřad práce České republiky – krajská pobočka v Českých Budějovicích (dále jen „úřad práce“) rozhodnutím ze dne 23. 1. 2025, čj. CBA-2459/2025 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) rozhodl o obnově řízení ve věci vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání pro maření součinnosti s úřadem práce bez vážného důvodu, které bylo ukončeno pravomocným usnesením o zastavení správního řízení ze dne 13. 2. 2023, čj. CBA-9686/2023-3 (dále jen „usnesení o zastavení řízení“), a to na základě rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 5. 9. 2022, čj. 60 Ad 2/2022-63; tento rozsudek byl však následně zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2023, čj. 7 Ads 276/2022-32, a Krajský soud v Českých Budějovicích vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu původní žalobu rozsudkem ze dne 12. 9. 2023, čj. 60 Ad 2/2022-99, zamítl. Úřad práce tímto shledal důvod pro obnovu řízení ve věci vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání, neboť rozsudkem krajského soudu ze dne 12. 9. 2023 vyšly najevo nové skutečnosti odůvodňující jiné řešení otázky ve věci vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání.
2. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce dne 17. 2. 2025 odvolání. Žalovaný rozhodl o odvolání žalobce rozhodnutím ze dne 30. 5. 2025, čj. MPSV-2025/70660-421/1 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), změnil výrok prvostupňového rozhodnutí, z něhož vypustil znění „podle dle ust. § 100 odst. odst. 3 správního řádu“ a nahradil jej zněním „podle ust. § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu“; ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

II. Shrnutí žaloby

3. Žalobce podal ke zdejšímu soudu žalobu, v níž se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí, neboť jej považuje za nezákonné
4. Žalobce především nesouhlasí s obnovou správního řízení ve věci jeho vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání pro maření součinnosti s úřadem práce.
5. V první námitce žalobce namítá ignoraci průběhu správního řízení v projednávané věci správními orgány. Žalobce nejprve popisuje průběh správního řízení od oznámení o zahájení správního řízení ze dne 20. 11. 2023, čj. CBA-58012/2023-7, kterým bylo podle žalobce obnoveno zastavené řízení ve věci vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání. Následně žalobce uvádí, že bylo rozhodnuto o jeho vyřazení z evidence rozhodnutím úřadu práce ze dne 2. 1. 2024, čj. CBA-8/2024-7, které bylo následně zrušeno k jeho odvolání, a to rozhodnutím úřadu práce ze dne 16. 2. 2024, čj. CBA-10732/2024. Žalobce namítá, že úřad práce ignoruje výše uvedený průběh správního řízení, a proto se opakovaně odvolává, neboť nesouhlasí s obnovou řízení v téže věci s totožným podkladem (tj. rozsudek krajského soudu

ze dne 12. 9. 2023), která byla již pravomocně skončena rozhodnutím ze dne 16. 2. 2024. Tímto je podle žalobce dána překážka věci rozhodnuté a ze strany úřadu práce se tudíž jedná o snahu prolomit překážku řízení a opakovaně obnovit řízení.

6. Žalobce dále navazuje v popisu předmětného správního řízení, a to od vydání rozhodnutí ze dne 27. 2. 2024, kterým bylo rozhodnuto úřadem práce o obnovení řízení. Následně došlo rozhodnutím ze dne 30. 9. 2024, čj. MPSV-2024/101090-421/1, k jeho zrušení žalovaným. Následně bylo dne 23. 1. 2025 vydáno prvostupňové rozhodnutí o povolení obnovy řízení, které bylo potvrzeno napadeným rozhodnutím. Žalobce v souvislosti s uvedeným průběhem správního řízení opět zdůrazňuje, že nesouhlasí s opětovnou obnovou řízení v téže věci současně s totožným podkladem, neboť byla věc podle žalobce pravomocně ukončena již rozhodnutím ze dne 16. 2. 2024, a namítá, že je zde dána překážka věci rozhodnuté. Žalobce tímto poukazuje na zbytečnost obnovy správního řízení s ohledem na princip právní jistoty.
7. Žalobce dále namítá nicotnost napadeného rozhodnutí. V souvislosti s tím cituje pasáž ze str. 14 napadeného rozhodnutí, ve které žalovaný uvádí následující: *„O obnovení tohoto správního řízení rozhodl úřad práce právě až rozhodnutím ze dne 27. 2. 2024 a až nabytím právní moci tohoto rozhodnutí bude správní řízení ve věci vyřazení odvolatele z evidence uchazečů o zaměstnání obnoveno a bude moci být vydáno nové rozhodnutí o jeho vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání.“* Žalobce dále cituje také § 77 odst. 1 správního řádu. Napadené rozhodnutí se žalobci jeví jako vadné, neboť se žalovaný „domáhá“ obnovy řízení a vydání nového rozhodnutí ve věci vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání na základě již zrušeného rozhodnutí (rozhodnutí úřadu práce ze dne 27. 2. 2024).
8. Další námitka žalobce spočívá v porušení procesních předpisů správními orgány. Žalobce uvádí, že rozhodnutím o odvolání ze dne 30. 9. 2024 nedošlo k vypořádání odvolacích námitek žalobce a žalovaný „posunul“ jejich vypořádání, které je nezbytnou podmínkou zákonnosti správního rozhodování a dodržování správního procesního postupu, na úřad práce. Žalobce namítá, že úřad práce v dalším řízení tyto odvolací námitky žalobce neprojednal i přesto, že byl tímto vázán na základě rozhodnutí ze dne 30. 9. 2024, čímž porušil podmínku zákonnosti správního rozhodování, a tedy procesní předpisy. Žalobce se tedy domnívá, že řízení nebylo provedeno dostatečným způsobem podle správního řádu.
9. V poslední námitce žalobce shledává nezákonnost rozhodnutí v porušení § 73 odst. 2 správního řádu. Žalobce opět poukazuje na rozhodnutí úřadu práce ze dne 16. 2. 2024. Žalobce konstatuje, že žalovaný je uvedeným rozhodnutím úřadu práce vázán. Žalovaný podle žalobce ignoruje skutečnosti uvedené v odvolání ze dne 29. 1. 2024, kterému bylo rozhodnutím ze dne 16. 2. 2024 plně vyhověno; úřad práce tímto stvrdil svá pochybení. Nemohlo tedy podle žalobce dojít k naplnění podmínek pro vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání. Žalobce v souvislosti s naplněním zákonných podmínek pro vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2021, čj. 1 Ads 52/2021-31.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný nejdříve stručně popsal postup správních orgánů v řízení a následně popsal jednotlivé námitky žalobce. Žalovaný předně odkázal na skutkový stav věci a její procesní průběh na napadené rozhodnutí.
11. Žalovaný se neztotožňuje s námitkou žalobce, že by došlo k ignoraci skutečného průběhu správního řízení a opakované obnově řízení v téže věci s totožným podkladem, tj. rozsudkem krajského soudu ze dne 12. 9. 2023. Žalovaný uvádí, že oznámením o zahájení správního řízení ze dne 20. 11. 2023 nebylo dané správní řízení obnoveno, ale bylo zahájeno správní řízení, ve kterém mělo být rozhodnuto o obnově řízení; k obnovení došlo až prvostupňovým rozhodnutím. Ke dni 16. 2. 2024 ještě nebylo rozhodnuto o obnově řízení a úřad práce tak nemohl rozhodnutím ze dne 16. 2. 2024 rozhodnout ve věci samé. Žalovaný poukazuje na skutečnost, že úřad práce tímto pouze napravoval své procesní pochybení, když vydal rozhodnutí ve věci samé v řízení, které dosud nebylo obnoveno. Žalovaný dodává, že si je vědom ne zcela optimálního postupu úřadu práce, avšak je podle jeho názoru nesporné, že uvedeným rozhodnutím nedošlo ke skončení řízení, neboť v tomto okamžiku ani žádné řízení neběželo, jelikož nebylo obnoveno. Ve věci vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání bylo tedy posledním pravomocným rozhodnutím toho času usnesení o zastavení řízení ze dne 13. 2. 2023.
12. Žalovaný dále konstatuje, že o obnově řízení bylo rozhodnuto prvostupňovým rozhodnutím, a až nabytím právní moci tohoto rozhodnutí bylo správní řízení v projednávané věci obnoveno. Tímto mohlo dojít k vydání nového rozhodnutí ve věci a nejedná se tedy o opětovnou obnovu řízení v téže věci s totožným podkladem.
13. K námitce nicotnosti žalovaný připouští, že se dopustil nepřesnosti v psaní, kdy omylem uvedl špatné datum rozhodnutí, avšak domnívá se, že z kontextu napadeného rozhodnutí a jeho odůvodnění jednoznačně vyplývá, že se jedná o chybu v psaní obsaženou v odůvodnění, která není takovou vadou, která by způsobovala nezákonnost, nicotnost či vnitřní rozpornost napadeného rozhodnutí.
14. K námitce nevypořádání se s odvolacími námitkami žalobce v prvostupňovém rozhodnutí žalovaný uvádí, že úřad práce své rozhodnutí řádně odůvodnil a uvedl v něm důvody, pro které bylo o obnově řízení rozhodnuto a nemohlo být k odvolacím námitkám přihlédnuto. Podle žalovaného úřad práce nepochybil, pokud se v řízení o obnově řízení nezabýval námitkami žalobce týkajícími se samotného maření součinnosti, neboť tyto nebyly předmětem daného řízení.
15. Co se týká námitky žalobce spočívající v porušení § 73 odst. 2 správního řádu, žalovaný opět poznamenává, že si je vědom svého postupu v dané věci před vydáním rozhodnutí o obnově řízení a že o obnovení správního řízení bylo rozhodnuto až prvostupňovým rozhodnutím. Žalovaný dodává, že rozhodnutím úřadu práce ze dne 16. 2. 2024 došlo pouze ke zrušení rozhodnutí ze dne 2. 1. 2024, a posledním pravomocným rozhodnutím ve věci samé bylo usnesení o zastavení řízení, které bylo pravomocně obnoveno až prvostupňovým rozhodnutím v souvislosti s rozhodnutím napadeným.
16. Žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.

IV. Obsah správního spisu

17. Dne 2. 7. 2021 bylo úřadem práce zahájeno správní řízení ve věci vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání pro maření součinnosti s úřadem práce bez vážného důvodu. Úřad práce rozhodl o vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání rozhodnutím ze dne 23. 7. 2021, čj. CBA-3296/2021-3. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včasné odvolání. Rozhodnutím ze dne 19. 11. 2021, čj. MPSV-2021/144668-421/1, bylo uvedené rozhodnutí žalovaným potvrzeno a odvolání žalobce zamítnuto.
18. Žalobce podal proti rozhodnutí ze dne 19. 11. 2021 žalobu ke krajskému soudu. Tato žaloba byla krajským soudem shledána důvodnou a rozsudkem ze dne 5. 9. 2022 byla zrušena obě výše uvedená rozhodnutí a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Na základě tohoto rozsudku bylo úřadem práce vydáno usnesení o zastavení řízení (ze dne 13. 2. 2023).
19. Proti rozsudku krajského soudu ze dne 5. 9. 2022 podal žalovaný kasační stížnost, o které rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 26. 7. 2023. Nejvyšší správní soud se neztotožnil s posouzením krajského soudu a uvedený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu rozhodl rozsudkem ze dne 12. 9. 2023 o zamítnutí žaloby.
20. Úřad práce oznámením dne 20. 11. 2023 zahájil správní řízení ve věci obnovy správního řízení týkajícího se vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání, a to na základě skutečností uvedených v rozsudku krajského soudu ze dne 12. 9. 2023. Následně bylo úřadem práce vydáno rozhodnutí ve věci ze dne 2. 1. 2024, ve kterém opět rozhodl o vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání. Žalobce s tímto rozhodnutím nesouhlasil a podal proti němu odvolání. Úřad práce vyhověl odvolání žalobce a rozhodnutí ze dne 2. 1. 2024 zrušil podle § 87 správního řádu (autoremedurou) rozhodnutím ze dne 16. 2. 2024, čj. CBA-10732/2024, z důvodu procesního pochybení, neboť bylo opětovně rozhodnuto v téže věci před samotným rozhodnutím o obnově řízení.
21. Rozhodnutím ze dne 27. 2. 2024, čj. CBA-12423/2024, bylo úřadem práce rozhodnuto o obnově řízení ve věci vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání pro maření součinnosti podle § 100 odst. 3 správního řádu. Žalobce podal proti uvedenému rozhodnutí odvolání, ve kterém nesouhlasil s obnovu řízení, jelikož byla projednávána věc již pravomocně rozhodnuta rozhodnutím ze dne 16. 2. 2024, kdy bylo již v této věci rozhodnuto na základě totožného podkladu (tj. rozsudek krajského soudu ze dne 12. 9. 2023). Žalovaný rozhodnutím o odvolání ze dne 30. 9. 2024 rozhodnutí úřadu práce ze dne 27. 2. 2024 zrušil a věc vrátil úřadu práce k novému projednání, neboť úřad práce pochybil, když v oznámení o zahájení správního řízení ze dne 20. 11. 2023 nevymezil řádně předmět daného správního řízení, když v odůvodnění oznámení uvedl, že se obnovuje řízení ve věci samé a současně konstatoval zahájení řízení ve věci obnovy správního řízení, které bylo zastaveno usnesením o zastavení řízení. Úřad práce konkretizoval předmět řízení jako řízení o obnově původního řízení ve věci vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání přípisem ze dne 25. 11. 2024, čj. CBA-63952/2024-7.
22. Úřad práce následně vydal prvostupňové rozhodnutí (ze dne 23. 1. 2025), ve kterém rozhodl o obnově řízení podle § 100 odst. 3 správního řádu, neboť důvodem k obnově řízení jsou nové skutečnosti, které vyšly najevo rozsudkem krajského soudu ze dne 12. 9. 2023. Žalobce nesouhlasil s obnovou řízení a proti prvostupňovému rozhodnutí se odvolal. Žalovaný

následně vydal napadené rozhodnutí, kterým změnil výrok rozhodnutí o obnově řízení, a to tak, že se řízení obnovuje podle § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu.

V. Právní hodnocení krajského soudu

23. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).
24. Krajský soud rozhodl ve věci bez jednání, neboť pro to byly splněny procesní podmínky podle § 51 odst. 1 s. ř. s.
25. Žaloba je důvodná.
26. Žalobce ve své žalobě především nesouhlasí s obnovou řízení ve věci jeho vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání. Má za to, že řízení bylo obnoveno nezákonně a překládá k tomu vlastní argumentaci.
27. Podle § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu platí, že řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.
28. Podle § 100 odst. 3 správního řádu platí, že ve tříleté lhůtě od právní moci rozhodnutí může o obnově řízení z moci úřední rozhodnout též správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni, jestliže je dán některý z důvodů uvedených v odstavci 1 a jestliže je na novém řízení veřejný zájem.
29. Krajský soud předně konstatuje, že správní orgány postupovaly správně, když v návaznosti na rozsudek krajského soudu ze dne 5. 9. 2022 nevyčkávaly výsledku řízení o kasační stížnosti žalovaného a úřad práce ve věci rozhodl (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, čj. 2 Ans 3/2006-49, č. 1255/2007 Sb. NSS). Úřad práce řízení ve věci vyřazení žalobce z evidence uchazeče o zaměstnání rozhodnutím ze dne 13. 2. 2023 zastavil.
30. Jelikož bylo Nejvyšším správním soudem následně zrušujícím rozsudkem rozhodnuto, že je kasační stížnost žalovaného důvodná, došlo tím ke zrušení původního rozsudku krajského soudu, kterým byla zrušena obě prvotní rozhodnutí ve věci, tj. rozhodnutí o vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání ze dne 23. 7. 2021 a rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2021 Tato uvedená rozhodnutí tzv. „obživla“, a to s právní mocí zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu. Tímto se věc dostala do fáze nového posuzování původní žaloby krajským soudem, který byl vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, a došlo tedy poté k opačnému rozhodnutí ve věci zákonnosti původních rozhodnutí správních orgánů a k zamítnutí žaloby.
31. Důsledkem popsané situace je tzv. „obživnutí“ původních rozhodnutí, která se opět stávají pravomocnými rozhodnutími ve věci, a to s účinky *ex tunc*. V dané věci z toho důvodu nastala situace, kdy vedle sebe existuje vícero pravomocných rozhodnutí ve věci samé, kterými mělo být řízení skončeno a která jsou navzájem odlišná, a to pravomocné

rozhodnutí úřadu práce ze dne 23. 7. 2021 ve věci vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání, potvrzené rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 11. 2021, a současně i pravomocné usnesení úřadu práce o zastavení tohoto řízení. Taková situace ovšem není vůbec žádoucí. Správní orgány jsou následně za takové situace povinny postupovat procesně vhodným a správným způsobem k zajištění optimální nápravy (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2016, čj. 2 Azs 307/2015-41, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2020, čj. 5 Azs 254/2020-101).

32. Situace, která nastala v právě posuzované věci, byla v minulosti judikaturou Nejvyššího správního soudu opakovaně označena za nežádoucí a současně za instituty příslušných správních procesních předpisů obtížně řešitelnou (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, čj. 2 Ans 3/2006-49, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2013, čj. 9 Afs 71/2012-34). Krajský soud v tomto případě hodnotil, zda správní orgány postupovaly po vydání druhého rozsudku krajského soudu procesně vhodným způsobem, který by mohl vést k dosažení kýženého stavu věci, tj. zda byl správně zvolen institut obnovy řízení, neboť žalobce tento postup zpochybnil. Optimálním stavem věci má být „odklizení“ rozhodnutí o zastavení řízení, tak aby v dané věci existovalo pouze jediné rozhodnutí ve věci vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání, a to pouze to, které obživo v důsledku zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu a bylo potvrzeno posléze vydaným zamítavým rozsudkem krajského soudu. Tj. výsledkem této kolize má být existence jediného pravomocného rozhodnutí úřadu práce ze dne 23. 7. 2021 ve věci vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání, jehož správnost i v souvislosti s rozhodnutím o odvolání byla potvrzena v soudním přezkumu.
33. Nejvyšší správní soud v právní větě rozsudku ze dne 9. 6. 2016, čj. 2 Azs 307/2015-41, shrnul, že *„jsou-li v téže věci vydána dvě správní rozhodnutí v důsledku kasace pravomocného zrušujícího rozsudku krajského soudu Nejvyšším správním soudem, může správní orgán zrušit později vydané správní rozhodnutí v přezkumném řízení pro rozpor s právním principem non bis in idem, popřípadě s § 48 odst. 2 správního řádu. V takovém případě není vázán skutkovým a právním stavem, který tady byl v době vydání nového správního rozhodnutí (§ 96 odst. 2 správního řádu). Ze stejných důvodů může později vydané správní rozhodnutí zrušit také soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu; zásada přezkumu podle skutkového a právního stavu existujícího v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního) ani pravidlo, podle něhož se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému správnímu orgánu (§ 78 odst. 4 soudního řádu správního), se neuplatní.“*
34. Jak vyplývá z právní věty citovaného rozsudku, je příslušný správní orgán povinen vyřešit existenci dvou rozhodnutí ve věci samé v přezkumném řízení podle § 94 a násl. správního řádu, které umožňuje správním orgánům z úřední povinnosti přezkoumat pravomocná rozhodnutí, pokud je zde dána pochybnost o souladu s právními předpisy. V projednávané věci se jedná o rozpor s právním principem *non bis in idem*, se kterým se pojí princip *rei iudicata*. Princip překážky věci rozhodnuté je běžně formulován poměrně úzce, když se vztahuje pouze na pozitivní meritorní rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2025, čj. 9 As 196/2024-42 – bod 14). Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku ze dne 9. 6. 2016, čj. 2 Azs 307/2015-41, došel ovšem k závěru, že se překážka věci pravomocně rozhodnuté uplatní i v situaci, kdy jsou v téže věci vydána dvě

správní rozhodnutí (bez ohledu na jejich obsah) v důsledku kasace pravomocného zrušujícího rozsudku krajského soudu ze strany Nejvyššího správního soudu. V posledně citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že „*jakkoli princip non bis in idem tak, jak je vyjádřen na ústavní úrovni, představuje zákaz potrestat odpovědnou osobu za tentýž čin více než jednou, v judikatorní praxi správních soudů je chápán obecněji jako zákaz dvojího projednání téže věci a aplikován i na nedeliktní správní řízení. Nejvyšší správní soud jej ostatně označil za „stěžejní princip správního řízení“, který platí bez ohledu na to, zda procesní předpis zákaz dvojího projednání téže věci explicitně stanoví, či nikoliv (rozsudek ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 A 614/2002–36). Tento princip je přitom třeba pokládat nejen za stěžejní princip správního řízení, ale za obecný princip právní, který prostupuje celým právním řádem. Své významné místo nachází v odvětví trestního a správního práva, ale také v právu soukromém. (...) Vzhledem k tomu, že aplikovatelné procesní předpisy (tj. správní řád, popř. soudní řád správní) neupravují postup, jakým situaci po oživení dříve vydaného rozhodnutí v téže konkrétní věci řešit, je třeba vykládat a aplikovat jejich ustanovení takovým způsobem, který bude souladný s právním principem non bis in idem, jakož i s principem právní jistoty (...).*“ Později vydané rozhodnutí je dle uvedeného výkladu principu *rei iudicata* v rozporu s právními předpisy a je tímto dán důvod pro zahájení přezkumného řízení a jeho „odklizení.“

35. Obnova řízení, o které úřad práce a žalovaný rozhodli, s ohledem na shora uvedené není vhodným postupem pro vyřešení existence dvou rozhodnutí v téže věci. Ačkoli lze nahlížet na projednávanou věc tak, že zrušený rozsudek krajského soudu je zrušeným podkladovým rozhodnutím ve smyslu § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu, je řešení tímto způsobem problematické a nevhodné. Obnovou řízení, resp. vydáním nového rozhodnutí v obnoveném řízení (§ 102 odst. 9 správního řádu) by sice došlo ke zrušení usnesení o zastavení řízení, nicméně jejím výsledkem by bylo rozhodnutí nové ve věci vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání a problém existence dvou rozhodnutí v téže věci by tímto nebyl jakkoli vyřešen, neboť předchozí rozhodnutí ze dne 23. 7. 2021 by stále existovalo. „*(...) obnova řízení jako mimořádný opravný prostředek není určena k pouhému odstranění vadného správního rozhodnutí, ale k jeho nahrazení rozhodnutím novým, nejeví se vhodnou pro naplnění účelu odstranění dalších, v téže věci vydaných správních rozhodnutí. Zrušení později vydaného správního rozhodnutí v přezkumném řízení (a jeho nenahrazení jiným správním rozhodnutím) tak lépe koresponduje s účelem, jehož má být při řešení koexistence dvou správních rozhodnutí v téže věci dosaženo.*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2016, čj. 2 Azs 307/2015-41). Je v rozporu principem *non bis in idem*, aby v jednom řízení vedeném z moci úřední bylo rozhodnuto dvakrát.
36. Z těchto důvodů je vhodným řešením právě přezkumné řízení, jehož výsledkem by bylo zrušení druhého později vydaného rozhodnutí (o zastavení řízení), které je za nastalé situace vydáno v rozporu s právním názorem krajského soudu i Nejvyššího správního soudu. Tímto způsobem by bylo řádně dosaženo vyřešení kolize dvou rozhodnutí, neboť by existovalo pouze jedno rozhodnutí ve věci samé, které již obstálo v soudním přezkumu.
37. Správní orgány měly tedy postupovat po doručení rozsudku krajského soudu ze dne 12. 9. 2023 podle § 94 a násl. A v přezkumném řízení pozdější usnesení o zastavení řízení vydané na základě nesprávného názoru krajského soudu zrušit. Správní orgány jsou povinny k vyřešení kolize dvou existujících rozhodnutí končících řízení ve věci. Zda jsou ovšem nyní splněny podmínky pro zahájení přezkumného řízení (především dle § 96 správního řádu),

není předmětem tohoto soudního řízení (k běhu lhůt lze odkázat na bod 22 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2016, čj. 2 Azs 307/2015-41). Správní orgány jsou samy povinny posoudit, jaké vhodné řešení v této věci zvolí. „V případech, kdy nežádoucí stav nelze odstranit ani za užití postupů upravených ve správním řádu či soudním řádu správním, tak může dle Nejvyššího správního soudu připadat v úvahu i analogické užití § 124a daňového řádu jakožto prostředku ultima ratio.“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2016, čj. 2 Azs 307/2015-41).

38. Krajský soud doplňuje, že řízení bylo usnesením ze dne 13. 2. 2023 zastaveno podle § 66 odst. 2 správního řádu. Šlo o zastavení řízení vedeného z moci úřední. Dle tohoto ustanovení platí, že takové usnesení se pouze poznamenává do spisu. Dle § 76 odst. 3 správního řádu o tom byl žalobce vhodným způsobem vyrozuměn. Toto usnesení o zastavení řízení nabylo právní moci již poznamenáním do spisu. Tímto bylo řízení skončeno. V daném případě není možné ani postupovat podle § 76 odst. 3, věty poslední správního řádu, dle níž lze usnesení, které se pouze poznamenává do spisu, v průběhu řízení změnit novým usnesením; v tomto případě již bylo řízení pravomocně skončeno. Změna usnesení dle citovaného ustanovení tak také nebyla možná.
39. Z uvedeného sice vyplývá, že se nejedná o opětovnou obnovu řízení, jak namítá žalobce, neboť bylo správními orgány jednáno o obnově řízení pouze jednou, avšak krajský soud souhlasí s tím, že správní orgány postupovaly procesně nevhodně, když rozhodly o obnově řízení. Krajský soud konstatuje, že správní orgány vydáním rozhodnutí o obnově řízení pochybily, neboť tímto postupem vůbec nebylo možno dosáhnout kýženého výsledku, tj. jediného pravomocného rozhodnutí ve věci vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání. V obnoveném řízení jde o nové projednání věci podle procesních pravidel daného typu řízení. Přezkumné řízení naopak umožňuje jednoduché zrušení později vydaného rozhodnutí pro rozpor se zásadou *ne bis in idem*; takovým postupem zůstane existentní pouze předchozí rozhodnutí ve věci a kolize je vyřešena.
40. Krajský soud dále rozhodnutí ve věci obnovy řízení shledal i rozporným s § 100 odst. 3 správního řádu, neboť úřad práce ani žalovaný zcela opomněli zkoumat zákonnou podmínku obnovy řízení podle tohoto ustanovení, kterou je v případě obnovy řízení z moci úřední i otázka, zda je na novém řízení veřejný zájem. Toto je podmínka, kterou je nutno zkoumat a odůvodnit. Správní orgány tak ovšem neučinily. Toto je další důvod nezákonnosti zvoleného postupu.
41. Pro pochopení situace krajský soud doplňuje, že rozhodnutí ze dne 16. 2. 2024 není rozhodnutím ve věci samé a nepotvrzuje, že nedošlo k naplnění podmínek pro vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání. Slovní spojení „plně vyhovuje odvolání“ neznamená potvrzení odvolacích námitek, nýbrž znamená potvrzení navrhovaného výroku rozhodnutí. „Podmínkou je, aby správní orgán prvního stupně rozhodnutím v autoremeduře plně vyhověl odvolání. Nejde však o vyhovění co do důvodu (námitek), ale co do rozsahu (§ 82 odst. 2).“ (POTĚŠIL, Lukáš. § 87 [Autoremedura]. In: POTĚŠIL, Lukáš, HEJČ, David, RIGEL, Filip, MAREK, David. Správní řád. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 491). Úřad práce nijak nepochybil, když přistoupil ke zrušení rozhodnutí ze dne 2. 1. 2024 podle § 87 správního řádu, neboť tímto plně vyhověl odvolání žalobce, který se domáhal zrušení předmětného rozhodnutí. „Institut autoremedury upravený v ustanovení § 87 správního řádu

představuje projev procesní ekonomie a slouží k tomu, aby správní orgán prvního stupně mohl své nezákonné rozhodnutí zrušit.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2011, čj. 6 Ads 132/2011-93). Úřad práce tímto rozhodnutím přímo autoremedurně napravit své procesní pochybení, neboť rozhodl ve věci samé rozhodnutím ze dne 2. 1. 2024 v situaci, kdy ještě nebylo rozhodnuto o samotné obnově řízení. Rozhodnutí ze dne 16. 2. 2024 tedy nebylo konečným rozhodnutím ve věci a správní orgány neporušily svoji povinnost vázanosti pravomocným rozhodnutím, pokud postupovaly po vydání tohoto rozhodnutí ve snaze povolit obnovu řízení, a to i přesto, že se nejednalo o správný a zákonný procesní postup ve věci, jak bylo zhodnoceno shora. Krajský soud dodává, že správní orgány obecně nepostupovaly ideálním způsobem, neboť ode dne doručení rozsudku krajského soudu ze dne 12. 9. 2023 učinily řadu procesních pochybení, kvůli kterým se celý proces stal značně zmatečným a nepřehledným, obzvlášť pro žalobce.

42. Žalobce byl v tomto soudním řízení úspěšný se svou základní námitkou spočívající v nesouhlasu s obnovou řízení. Krajský soud mu dal za pravdu. Zvolené procesní řešení bylo naprosto nevhodné a navíc ani nebylo opřeno o zákonné podmínky (veřejný zájem na novém řízení) a v tomto směru ani nebylo odůvodněno v souladu se zákonem.
43. Ve světle shora uvedených závěrů krajského soudu tak již bylo naprosto nadbytečné se zabývat ostatními námitkami žalobce, neboť již pro věc nemohly být rozhodnými (námitky nicotnosti a nepřezkoumatelnosti z žalobcem tvrzených důvodů). Pouze se doplňuje, že v dané věci se řízení týkalo pouze obnovy řízení, a proto ani nebylo možné, aby se správní orgány zabývaly věcnými námitkami žalobce týkajícími se jeho vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání.

VI. Závěr a náklady řízení

44. Vzhledem k tomu, že se správní orgány dopustily nezákonnosti, zrušil krajský soud napadené rozhodnutí i rozhodnutí úřadu práce pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení dle § 78 odst. 3 s. ř. s. Žalovaný je v dalším řízení právním názorem krajského soudu vázán dle § 78 odst. 5 s. ř. s. Žalovaný bude povinen v další m řízení zajistit procesní skončení zahájeného řízení o obnově řízení. Následně přistoupí k vyřešení kolize existence dvou pravomocných rozhodnutí v téže věci, ať již v přezkumném řízení či analogicky dle § 124a zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů.
45. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný, který neměl v soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o procesně úspěšného žalobce, v jeho případě jsou náklady řízení představovány zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3 000 Kč. Náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

České Budějovice 19. května 2026

Mgr. Kateřina Bednaříková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Bc. V. L.